

λοτε τὰ στερεὰ βήματα τοῦ κήρυκος τοῦ Μωαμεθανισμοῦ. Ἄν ἀκατά-
ληπτοι περιστάσεις, τῶν ὑλικωτέρων καὶ τῶν πλέον ταπεινῶν συμφε-
ρόντων, δὲν ἠμποδίζαν τὴν κατασκίωσιν ἐκεῖ τῶν ἀγρίων ὄρδων τῆς
Ἀσίας, τίς θὰ παρεκώλυε τὴν ὕδριν του καὶ τὴν καταρροῦπανσίν του;

Τίς ἄλλος παρὰ σύ!

Τὸ ἐγγχείρημα θὰ ἦτο, βεβαίως, μάταιον ἀλλὰ τρισμέγιστον.

Ἴσως καὶ θὰ ἐπιπτες ἐκεῖ.

Ἄλλ' ἕνας τοιοῦτος Θεός, ὡς ὁ Παρθενῶν, τοιοῦτου ἔχει ἀνάγκην
μάρτυρος!

Καὶ ἡ δόξα ἐκείνου θὰ συννητᾶτο μὲ τὴν ἰδικὴν σου καὶ θὰ συννη-
νοῦντο εἰς θαυμάσιον διάδημα παλαιᾶς καὶ νέας εὐκλείας.

Ἡ μοῖρα δὲν ἐτόλμησε τοιαύτην διπλὴν δοκιμασίαν.

Ἡ Ἀκρόπολις ἀνίσταται ἐτι ἐλευθέρα εἰς τὸν διαφανῆ της ὀρί-
ζοντα καὶ σύ πλήρης ζωῆς καὶ δυνάμεως μᾶς ἐνθαρρύνεις καὶ μᾶς
παρηγορεῖς.

Ἀπὸ τοὺς ἐρημωθέντας τόπους ὄθεν διῆλθες, δὲν ὑπῆρχον ἄνθη
διὰ νὰ στρώσωσι τὸν δρόμον σου, οὔτε δάφναι διὰ νὰ στολίσωσι τὸ
μέτωπόν σου, δάκρυα καὶ φιλήματα σὲ ὑπεδέχοντο.

Μὲ δάκρυα καὶ φιλήματα, ἀποτιούσα τὸν πρὸς σὲ φόρον της καὶ
ἡ «Ποικίλη Στοά» σὲ χαιρετᾶ, καὶ μὲ δάκρυα καὶ φιλήματα ραντίζει
τὸ ὄνομά σου καὶ τὴν δόξαν σου!

Ο Ι Ω Σ Η Φ

Δὲν εἶνε κι' ἄλλη ἀρετὴ σὰν τὴν τιμὴ μεγάλη,
ἀλλ' ὅμως ὅσῳ καὶ μ' αὐτὴ κανένας κι' ἂν τὰ βάλῃ,
ποτὲ δὲν εἶνε βέβαιος, οὐδὲ μπορεῖ νὰ ξέρῃ,
ποῦ εἰμπορεῖ καμμιά φορὰ κι' ἐκείνη νὰ τὸν φέρῃ.

✽

Κι' ὁ Ἰωσήφ ὁ φουκαρᾶς ποῦ τόσον ἀνυψώθηκε,
ὅταν ἡ λάβρος Πετεφρῆ μιὰ μέρα τοῦ φορτώθηκε,
κι' ἐκεῖνος μόλις γλύτωσε ἀφήσας τὸ σακάκι του,
εἶχε γιὰ ταύτη τὴν Τιμὴ βεβαίως τὸ μεράκι του.

✽

Ἄλλ' ὅταν ὅμως ὕστερα τὸν πῆρε τὸ ποτάμι,
καὶ μὲ τὸ γέρω Πετεφρῆ τὸ διάβολό του βρῆκε,
κι' ὀλίγου δεῖν ἐγίνετο ἀκέφαλο κορμί.

✽

Ὅσο κι' ἂν εἶχε ὄρεξι τὸν τίμιον νὰ κάμῃ,
αὐτὸς τὸ ξεύρει μοναχὰ στὴ φυλακὴ, ποῦ μπῆκε
σὰν τί θὰ ἐμουρμούριζε γιὰ τούτη τὴν τιμὴ!

(1897)

ΜΑΝΗΣ

